

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

מִקְצָץ - וַיִּגַּשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ו' - חֲלָק ל'

קוֹנְטֵרְס 180

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

שִׁעְרָא דְנַפִּיק מִבֶּתֶר אֲוִדְנֻוּי, כּוּלִּיהּ בְּשִׁקּוּלָא. לֹא
נָפִיק דָּא מִן דָּא, תְּקוּנָא שְׁלִים. תְּקוּנָא יָאָה.
תְּקוּנָא שְׁפִירָא. תְּאִיב לְמַחְמִי. תִּיאֻבְתָּא וְחֲדוּתָא
דְּצַדִּיקֵיָא, דְּאֵינוּן בְּזַעֵיר אֲפִין, לְמַחְמִי וְלֹא תִדְבְּקָא
בְּתַקּוּנֻוּי. דְּעַתִּיקָא סְתִימָאָה דְכֻלָּא.

תִּלְתֵּי עֶשֶׂר נִימִין דְּשִׁעְרִין, קִיִּימִי מֵהֲאֵי סְטָרָא, וּמֵהֲאֵי
סְטָרָא דְגוּלְגֻלְתָּא, לְקַבִּיל אֲנָפוּי. וּבְאֵינוּן שְׂרִיין
שְׁעָרֵי לְאֲתַפְלָגָא. לִית שְׂמָאֲלָא בְּהֵאֵי עַתִּיקָא
סְתִימָאָה, כֻּלָּא יְמִינָא. אֲתַחְזִי וְלֹא אֲתַחְזִי. סְתִים וְלֹא
סְתִים. וְהֵאֵי בְּתַקּוּנֵיהּ, כָּל שְׁכּוּן בֵּיהּ.

ספר נפלאות הזוהר

אַחַרָּא אֵינוּ כּוּל לְתַקֵּן הַתְּקוּן הַצְּרִיף². וְצִרִיף שֶׁהַסְטָרָא אַחַרָּא תִשָּׂאָר כְּפֻתָהּ וּקְשׁוּרָהּ
תַּחַת יִשְׂרָאֵל כְּנ"ל.

וְלִכֵּן צְרִיף לָהֶם שְׁתֵּי הַפְּעֻלוֹת:

לְצַאת מִן הַקְּלָפוֹת הַהֵם בְּדֶרֶךְ בְּרִיחָה, כִּי בְּדֶרֶךְ יִצְיָאָה אֵי אֲפָשֶׁר בְּרֵאשׁוּנָה.
וְאַחַר כֵּן שִׁינְאוּ מִמֶּשׁ מִן הַקְּלָפוֹת בְּיַד רַמָּה, שֶׁהַקְּלָפוֹת תִּשָּׂאֲרָנָה כְּפֻתוֹת תַּחְתָּם.

2. והוא בבחינת אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים, - עיין מהרש"א מסכת יומא (דף

ע' - חידושי אגדות).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וְעַל הָאֵי, תְּאִיבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְצַרְפָּא בְּלִבְהוֹן, דְּכַתִּיב,
 (שמות יז) הִישׁ יי בְּקַרְבְּנוּ אִם אֵין. בֵּין זְעִיר אַנְפִּין
 דְּאֲקָרִי יי, וּבֵין אַרְיָ אַנְפִּין דְּאֲקָרִי אִין. אֲמַאי
 אֲתַעְנִשׁוּ. מִשׁוּם דְּלֹא עֲבָדוּ בַחֲבִיבוּתָא, אֶלָּא בְּנִסְיוֹנָא.
 דְּכַתִּיב, (שמות יז) וְעַל נְסוּתָם אֵת יי לֵאמֹר הִישׁ יי
 בְּקַרְבְּנוּ אִם אֵין.

בְּפִלְגוּתָא דְשַׁעְרֵי, אֲזִיל חַד אַרְחָא דְנָהִיר לְמַאתָן
 וְשִׁבְעִין עֶלְמִין. וּמְנִיָּה נָהִיר אַרְחָא דְזְעִיר
 אַנְפִּין, דְּנָהִירִין בֵּיהּ צְדִיקָיָא לְעֵלְמָא דְאֲתִי. הָדָא הוּא
 דְכַתִּיב, (משלי ד) וְאוֹרַח צְדִיקִים כְּאוֹר נֹגֵה הוֹלֵךְ וְאוֹר
 עַד נְכוֹן הַיּוֹם. וּמִן הַהוּא אַרְחָא אֲתַפְרִשָּׂא לְשִׁית מֵאָה

ספר נפלאות הזוהר

אך כִּינֹן שְׁנַדְבַק הַרְבֵּה בְּהֵם הַזֹּהֲמָא, לֹא הִיָּה אֶפְשָׁר לְהֵם לְבָרַח אֶלָּא עַל יְדֵי
 הַחֲבִלִים (חֲבִלֵי מִשִּׁים), שְׂאֵז הָיוּ חוֹזְרִים בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁהִיָּא "אִימָא" עִיר מְקַלֵּט, וְזֹאת הִיא
 הַכְּרִימָה.

וְאוֹדִיעֵךְ בְּזַה סוּד גְּדוֹל מַה שְׂאָמַר הַכְּתוּב: "בְּצַר לְךָ וּמְצֻאוֹךָ כֹּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 וְכוּ' וְשִׁבְתָּ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" וְכוּ' (דְּבָרִים ד, ט, זע, כִּי הַתְּגַבְרוּת הַסְטֵרָא אַחְרָא לְגִזְרֵי חַס
 וְשְׁלוֹם גְּזֵרוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, נִמְשָׁךְ לְפִי עֲלִיתָהּ לְהַתְּאַחֵז וְלִינַק בְּמַדְרֵגוֹת, כִּי כְּפִי עֲלוּתָהּ
 כְּךָ מִתְּגַבְרַת. וְהִנֵּה הִיא עוֹלָה וּמִתְּגַבְרַת בְּסִפְרוֹת זוּזין, וְאֵז נִדְחָקִים יִשְׂרָאֵל דִּחְק אַחַר
 דִּחְק. עַד שְׁהִיָּא מַגְעַת לְ"אִימָא", וְהִיא חוֹשְׁבַת לְהַתְּדַבֵּק שָׁם גַּם כֵּן, בְּסוּד, "אִימָא
 דִּינִין מִתְּעֲרִין מִיָּה" (וְהַר חֲלָק ג' סה), אֶךְ בְּאַמַּת אֵינָה יְכוּלָה, כִּי אִימָא הִיא חֲרוּת. וְאֵז
 אֲדַרְבֵּה, יִשְׂרָאֵל מִתְּדַבְּקִין בָּהּ וּבוֹרְחִין בְּסוּד הַתְּשׁוּבָה.

מנין לנו? מי עקב. שהרי הוא התפון לשלשת אלו, וזרו עצמו לדורון, לקרב ולתפלה. והאיש הזה הוא הולף בדרך, הנה יש בו עטוף של מצוה לתפלה, והנה בו כלי זין לקרב. כיון שיש בו שני אלה, השלישי אין לרדף אחריה. כשקרב אליהם, נתנו לו שלום ולא השיב להם. אמר רבי חייא, הנה אחד מאותם השנים שראויים להיות בו - אין בו, שהרי לא תקן עצמו לדורון, ובדורון כלול השלום. אמר רבי יוסי, אולי היה משתדל בתפלתו, או שמרחיש תלמודו כדי שלא ישפח אותו. הרבו יחד, ולא דבר אותו האיש עמהם. אחר כך נשמטו רבי חייא ורבי יוסי והשתדלו בתורה. כיון שראה אותו האיש שמשתדלים היה בתורה, קרב אליהם ונתן להם שלום.

אמר להם, רבותי, במה חשדתם אותי כשנתתם לי שלום ולא השבתי לכם? אמר לו רבי יוסי, אולי היית אומר תפלה או מרחיש בתלמודך. אמר להם, הקדוש ברוך הוא ידון אתכם לכף זכות. אב"ר אמר להם, יום אחד הייתי הולף בדרך, מצאתי איש אחד והקדמתי לו שלום, ואתו איש היה שוודד, וקם עלי וצער אותי, ואלמלא שהתגברתי עליו הצטערתי. מאותו יום נדרתי שלא להקדים שלום, רק לאדם צדיק, אלא אם הכרתיו בראשונה, משום שיכול לצער אותי ויתגבר עלי בכח, משום שאסור להקדים שלום לאיש רשע, שכתוב (ישעיה טז) אין שלום אמר ה' לרשעים.

מנין לתלת מלין. לדורון, לקרבה, לצלותא. מנלן מי עקב, דהא לתלת אלין אתבוון, וזריז גרמיה לדורון, לקרבה, לצלותא. והאי בר נש, אזיל בארחה איהו. הא ביה עטופא דמצוה, לצלותא. והא ביה כלי זיינין, לקרבה. כיון דתרין אלין אית ביה, תליתאה לא למרדף אבתרה. כד קריב לגבייהו, ויהבו ליה שלם ולא אתיב לון. אמר רבי חייא, הא חד מאינן (דף רה ע"א) תרין, דאתחזיין למהוי ביה לית ביה, דהא לא אתקין גרמיה לדורון, ובדורון שלמא כליל ביה. אמר רבי יוסי, דילמא איהו משתדל בצלותיה, או מרחיש תלמודיה בגין דלא יעקר ליה. אזלי פחדא, ולא מליל ההוא בר נש בהדיהו. לבתר אשתמיטו רבי חייא ורבי יוסי ואשתדלו באורייתא. כיון דחמא ההוא בר נש דהו משתדלי באורייתא, קריב לגבייהו ויהיב לון שלם. אמר לון, רבותי, במה חשדתון לי, כד יהביתו לי שלם, ולא אתיבנא לכו. אמר ליה רבי יוסי, דילמא צלותא הוית אמר, או מרחיש בתלמודך. אמר לון, קדשא בריך הוא דין לכו לכף זכו. אב"ר אימא לכו. יומא חד הוינא אזיל בארחה, אשפחנא חד בר נש, ואקדימנא ליה שלם. וההוא גברא הוה לסטים, וקם עלי, וצער לי. ואלמלא דאתפקנא ביה אצטערנא. מההוא יומא נדרנא, דלא לאקדמא שלם, בר לבר נש זכאה. אלא אי ידענא ביה בקדמיתא, בגין בי בחילא. בגין דאסיר לאקדמא שלם לבר נש חייבא. דכתיב, (ישעיה מט)

אין שלום אמר יי לרשעים.

וְהָיָא שְׁעָתָא דְחַמִּינָא לְכוּ, וַיְהִיבִיתוּ לִי
שְׁלֹם וְלֹא אֲתִיבְנָא לְכוּ. חֲשִׁידְנָא
לְכוּ. בְּגִין דְּלֹא חַמִּינָא בְּכוּ מַצּוּה דְאַתְחַזִּי
לְבוּר. וְהוּינָא כְמוֹ כֵּן מְהֵדֵר תְּלַמוּדְאִי. אֲבָל
הַשְׁתָּא דְחַמִּינָא בְּכוּ דְאַתּוֹן זְכָאִין, הָא אֲרַחָא
מִתְתַּקְנָא קַדְמִי.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים עג) מְזֻמּוֹר לְאַסְפָּה אַף טוֹב
לְיִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים לְבָרִי לְבָב. תָּא חֲזִי,
קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֶבֶד יְמִינָא וְעֶבֶד שְׁמָאֲלָא,
לְאַנְהָגָא עַלְמָא. חַד אֲקָרִי טוֹב וְחַד אֲקָרִי רַע.
וּבְתַרִּין אֵלִין אֲתַכְּלִיל בְּרֵשׁ, וְאַתְקָרִיב
בְּכֻלָּא.

וְהָהוּא רַע דְּאִיהוּ שְׁמָאֲלָא, אֲתַכְּלִילוּ בֵּיה
עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת,
וְאַתְיָהִיב בְּסִטְרָא דְלַהוּן. בְּגִין דְּאִינוּן עַרְלִי
לְבָא, וְעַרְלִי בְּשָׂרָא, וְלֹאֲסַתְאַבָּא בֵּיה. אֲבָל
בְּיִשְׂרָאֵל מַה כְּתִיב, אַף טוֹב לְיִשְׂרָאֵל.

וְאִי תִימָא לְכֻלְהוּ, לָאוּ. אֲלֵא לְאִינוּן דְּלֹא
אֲסַתְאַבִּי בְּהַדִּי הָהוּא רַע. דְּכְתִיב, לְבָרִי
לְבָב. בְּגִין דְּדָא טוֹב וְדָא רַע. טוֹב לְיִשְׂרָאֵל
בְּלַחֲוּדִייהוּ, וְרַע לְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָת כּוֹכְבִים
וּמְזֻלוֹת. אַף טוֹב לְיִשְׂרָאֵל, בְּגִין לְאַדְבָּקָא
בֵּיה. וּבְהָאִי אֲתַדְבָּקוּ יִשְׂרָאֵל, בְּרִזָּא עַלְאָה,
בְּרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא, לְמַהִיו כְּלָא חַד.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְכָאִין אָנּוּ, דְּלֹא שְׁבִשְׁנָא בָּךְ.
וְהָא קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁדַרְךָ לְגַבְּן.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּגִין דְּטוֹב הוּא לְיִשְׂרָאֵל,
יִשְׂרָאֵל אֵית לוֹן חוּלְקָא בְּעַלְמָא דִּין וּבְעַלְמָא
דְּאַתִּי. לְמַחְמִי עֵינָא בְּעֵינָא חִיזוּ יְקָרָא. כְּמַה
דְּכְתִיב, (ישעיה נב) פִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוֹב יִי
צִיּוֹן. בְּרוּךְ יִי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: (ע"ב פֵּרֶשֶׁת מִקִּין).

וְאוֹתָהּ הַשְׁעָה שְׂרָאִיתִי אֲתַכְּם
וְנִתְתַּם לִי שְׁלוֹם וְלֹא הַשְׁבִּיתִי
לְכֶם, חֲשִׁדְתִּי אֲתַכְּם, מִשּׁוּם שְׁלֹא
רְאִיתִי בְכֶם מַצּוּה שְׁנִרְאִית
בְּחוּץ, וְכִמוֹ כֵּן הֵייתִי חוּזֵר עַל
תְּלַמוּדִי, אֲבָל עֲכָשׁוּ שְׂרָאִיתִי
אֲתַכְּם שְׂאֲתֶם צַדִּיקִים, הִנֵּה
הַדְרָךְ מִתְקַנֵּת לְפָנַי.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים עג) מְזֻמּוֹר
לְאַסְפָּה אַף טוֹב לְיִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים
לְבָרִי לְבָב. בָּא רְאֵה, הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא עֹשֶׂה אֶת הַיְמִין וְעֹשֶׂה
שְׂמָאל לְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם. אַחַד
נִקְרָא טוֹב, וְאַחַד נִקְרָא רַע.
וּבְשְׁנֵי אֵלֶּה נִכְלָל הָאָדָם,
וְהַתְקָרַב בְּכֻלָּא.

וּבְאוֹתוֹ הַרְע, שֶׁהוּא הַשְׂמָאל,
נִכְלָלוּ עַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים
וּמְזֻלוֹת וְנִתְּן בְּצַד שְׁלֶהֶם, מִשּׁוּם
שֶׁהֵם עַרְלִי לֵב וְעַרְלִי בֶּשֶׁר
וְלַהֲטֵמָא בּוּ. אֲבָל בְּיִשְׂרָאֵל מַה
כְּתוּב? אַף טוֹב לְיִשְׂרָאֵל.

וְאִם תֵּאמַר, לְכֻלָּם? לֹא, אֲלֵא
לְאוֹתָם שְׁלֹא נִטְמְאִים עִם אוֹתוֹ
הַרְע, שְׁכַתּוּב לְבָרִי לְבָב, מִשּׁוּם
שֶׁזֶה טוֹב וְזֶה רַע. טוֹב לְיִשְׂרָאֵל
לְבָדָם, וְרַע לְעַמִּים עוֹבְדֵי
כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. אַף טוֹב
לְיִשְׂרָאֵל כְּדִי לְהַדְּבֵק בּוּ, וּכְזֶה
נִדְבָקוּ יִשְׂרָאֵל בְּסוּד עֲלִיּוֹן, בְּסוּד
הָאֲמוּנָה, שֶׁהִכֵּל יְהִי אַחַד.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרִינוּ שְׁלֹא
טְעִינוּ בְּךָ, וְהִרִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא שְׁלַח אוֹתָךְ אֵלֵינוּ. אָמַר רַבִּי
יוֹסִי, מִשּׁוּם שְׁטוֹב הוּא לְיִשְׂרָאֵל,
יֵשׁ לְיִשְׂרָאֵל חֵלֶק לְעוֹלָם הַזֶּה,
וּבְעוֹלָם הַבָּא לְרְאוּת עֵין בְּעֵין
אֶת מַרְאֵה הַקְּבוּד, כְּפַתּוּב (ישעיה
עג) כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוֹב ה'
צִיּוֹן. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

פֶּרֶשֶׁת וַיִּגַּשׁ אֵלָיו

וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַגּוֹ', רַבִּי אֱלֶעָזָר פֶּתַח,
 (ישעיה טג) פִּי אֶתָּה אָבִינוּ כִּי אֲבָרְהֵם לֹא
 יִדְעֵנוּ וְיִשְׂרָאֵל לֹא יִפְרִינֵנו אֶתָּה ה' אָבִינוּ
 גּוֹאֲלֵנוּ מֵעוֹלָם שְׁמֶךָ. הַאִי קָרָא אוּקְמוּהָ,
 אָבֵל תָּא חֲזִי, כַּד בְּרָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 עַלְמָא, כֹּל יוֹמָא וְיוֹמָא, עֲבִיד עֲבִידְתָּא
 כְּדָקָא חֲזִי. בְּכֹל יוֹמָא וְיוֹמָא כְּמָה
 דְּאֶצְטְרִיךְ. פִּינֵן דְּאֶתָּא יוֹמָא שְׁתִּיתָאָה
 וְאֶצְטְרִיךְ לְמַבְרֵי אָדָם, אֶתָּת אוּרִייתָא קַמִּיהָ.
 אֶמְרָה (כְּפִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא). הַאִי אָדָם דְּאֶתָּ (דף רה
 ע"ב) בְּעֵי לְמַבְרֵי, זְמִין הוּא לְאַרְגָּזָא קַמְךָ.
 אֶלְמָלָא לֹא תֶאֱרִיךְ רוּגְזָה, טַב לִיה דְּלֹא
 יִתְבָּרִי. אֶמַר לָהּ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִי
 לְמַגְנָא אֶתְקַרִּינָא אַרְךָ אַפִּים.

אֶלְיָא, כֹּלָא בְּאוּרִייתָא אֶתְבָּרִי, וְכֹלָא
 בְּאוּרִייתָא אֶשְׁתְּכַלֵּל. בְּגִין דְּעַד לֹא
 בְּרָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַלְמָא, אֶתּוֹן כֹּל
 אֶתּוֹן קַמִּיהָ, וְעָאלוּ כֹל חַד וְחַד לְמַפְרַע.
 עֵאֲרֵת תִּי"ו. אֶמְרָה קַמִּיהָ, רַעוּתְךָ לְמַבְרֵי
 כִּי עַלְמָא, אֶמַר לָהּ לָאו, דְּכֶךָ זְמִינִין
 כְּמָה צְדִיקָא לְמִימַת, דְּכֶתִיב, (יחזקאל ט)
 וְהַתּוֹיֵת תִּיּוּ עַל מַצְחוֹת הָאֲנָשִׁים וַגּוֹ'.
 וְתַנִּינֵן, דְּכֶתִיב וּמִמְקַדְשֵׁי תַחֲלוּ. אֵל תִּקְרִי
 מִמְקַדְשֵׁי, אֶלָּא מִמְקַדְשֵׁי. וּבְגִין כֶּךָ עַלְמָא
 לָא יִתְבָּרִי כֶךָ.

עֵאֲרוּ תֵּלַת אֶתּוֹן, שִׁי"ן, קו"ף, רי"ש, כֹּל
 חַד וְחַד בְּלַחְדוּדֵי. אֶמַר לָהּ קִדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא, לָאו אֶתּוֹן כְּדָאי לְמַבְרֵי כְּכוּ
 עַלְמָא, דְּהָא אֶתּוֹן אֶתּוֹן דְּאֶתְקַרִּי כְּכוּ שְׁקַר,
 וְשְׁקַר לָאו אִיהוּ כְּדָאי לְמִיקָם קַמֵּי, וְהָא
 אוּקְמוּהָ.

פֶּרֶשֶׁת וַיִּגַּשׁ אֵלָיו

וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַגּוֹ'. רַבִּי אֱלֶעָזָר
 פֶּתַח, (ישעיה טג) פִּי אֶתָּה אָבִינוּ כִּי
 אֲבָרְהֵם לֹא יִדְעֵנוּ וְיִשְׂרָאֵל לֹא
 יִפְרִינֵנו אֶתָּה ה' אָבִינוּ גּוֹאֲלֵנוּ
 מֵעוֹלָם שְׁמֶךָ. הַפְּסוּק הִנֵּה
 פֶּרְשׁוּהוּ. אָבֵל בָּא רָאָה, כְּשֶׁבְרָא
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, כֹּל
 יוֹם וְיוֹם עֲשָׂה מַעֲשָׂהוּ כְּרָאוּי בְּכֹל
 יוֹם וְיוֹם כְּמוֹ שְׁצַרִּיךְ. פִּינֵן שְׂבָא
 הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי וְהַצְּטֻרָה לְכָרָא אָדָם,
 בָּאָה לְפָנָיו הַתּוֹרָה. אֶמְרָה וּלְפָנֵי
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: הָאָדָם הִנֵּה שְׂאֶתָּה
 רוּצָה לְכָרָא, עֲתִיד הוּא לְהַרְגִּיז
 לְפָנֶיךָ. אֶלְמָלָא לֹא תֶאֱרִיךְ רִגְזָה,
 טוֹב לוֹ שְׁלֹא יִבְרָא. אֶמַר לָהּ
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: וְכִי לְחֻנָּם
 נִקְרָאתִי אַרְךָ אַפִּים?

אֶלְיָא הַכֹּל נִבְרָא בְּתוֹרָה וְהַכֹּל
 נִתְקַן בְּתוֹרָה, מִשּׁוּם שְׂבֻטְרָם בְּרָא
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, כְּאוּ
 לְפָנָיו כֹּל הָאוֹתִיּוֹת, וְנִכְנְסוּ כֹל
 אַחַת לְמַפְרַע.

נִכְנְסָה תִי"ו, אֶמְרָה לְפָנָיו: רַצוּנְךָ
 לְכָרָא בִּי אֶת הָעוֹלָם? אֶמַר לָהּ:
 לֹא, שְׂבָךְ עֲתִידִים כְּמָה צְדִיקִים
 לְמוֹת, שְׂכַתוּב וְהַתּוֹיֵת תּוּ עַל
 מַצְחוֹת הָאֲנָשִׁים וַגּוֹ'. וְשִׁנְיֵנוּ,
 שְׂכַתוּב וּמִמְקַדְשֵׁי תַחֲלוּ, אֵל תִּקְרִי
 מִמְקַדְשֵׁי אֶלָּא מִמְקַדְשֵׁי. וּמִשּׁוּם
 כֶּךָ הָעוֹלָם לֹא יִבְרָא כֶךָ.

נִכְנְסוּ שֵׁלֶשׁ הָאוֹתִיּוֹת שִׁי"ן קו"ף
 רי"ש, כֹּל אַחַת וְאַחַת לְכַבְּדָה. אֶמַר
 לָהּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֵינְכֵן
 כְּדָאִיּוֹת לְכָרָא כֵּן אֶת הָעוֹלָם,
 שְׁהָרִי אֶתּוֹן הָאוֹתִיּוֹת שְׁנִקְרָא כֵּן
 שְׁקַר, וְהַשְּׁקַר אֵינּוּ כְּדָאי לְעַמַּד
 לְפָנָי, וְהִנֵּה פֶּרְשׁוּהָ.

וְנִכְנְסוּ פ"א צ"י, וְכֵן כֵּלָן, עַד
 שְׁהִגִּיעוּ הָאוֹתִיּוֹת לְאוֹת כ"ף. פִּינֵן
 שִׁירְדָה כ"ף מֵעַל הַפֶּתַח, הַדּוֹעֲזוּעוּ

וְעָרוּ פ"א צ"י, וְכֵן כֵּלָהוּ, עַד דְּמָטוּ אֶתּוֹן לְאֵת כ"ף. פִּינֵן דְּנִחַת כ"ף

מעל פתרא, אודעזעו עלאי ותתאי וכו', עד דאתקיים פלא באת ביי"ת, דאיהו סימן ברכה, וביה אשתכלל עלמא ואתברי.

וא' תימא, דאל"ף איהו רישא דכל (אנין) אתון, (לאו) יאות איהו. אלא בגין דאתקרי ביה ארור (ובגין דאתקרי בה ארור). ובגין דא לא אתברי ביה עלמא, אף על גב דאל"ף איהו את דרזא עלאה. בגין דלא למיהב דוכתא לסטרא אתרא דאקרי ארור, לא אתברי ביה עלמא. ואשתכלל בבי"ת עלמא, וביה אתברי.

תא חזי, פי אתה אבינו, בגין דהאי עלמא, בהאי דרגא אשתכלל ואתברי. ובר נש ביה אתברי, ונפק לעלמא. פי אברהם לא ידענו, דהא אף על גב דביה קיומא דעלמא. לא אשתדל עלן, כמה דאשתדל על ישמעאל. דאמר, (בראשית יז) לו ישמעאל יחיה לפניך. וישראל לא יפירנו, בגין דכל ברכאן דאצטריך לברכא לבנוי, שבק להאי דרגא לברכא כלהו.

אתה ה' אבינו, דהא אנת קיימא עלן תדיר לברכא, ולאשגחא עלן, פאבא דאשגח על בנין בכל מה דאצטריך לון. גואלנו מעולם שמך, דהא אנת הוא גואל, דהכי אתקרי המלאך הגואל. ודא גואלנו מעולם שמך, שמך ודאי. תנינן, אין מפסיקין בין גאולה לתפלה, כמה דלא מפסיקין בין תפלה של יד לתפלה של ראש. דבעי למחזי דכלא חד, והא אוקמוה.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו יתבי ליליא חד ולעאן באורייתא. אמר רבי יצחק לרבי יהודה, הא תנינן דכד ברא קדשא בריך הוא עלמא, עבד עלמא תתאה כגוונא דעלמא

עליונים ותחתונים וכו', עד שהכל התקיים באות ביי"ת, שהיא סימן ברכה, ובה השתכלל העולם ונברא.

ואם תאמר שאל"ף היא הראש של כל [איתן] האותיות - [לא] נאה הוא. אלא משום שנקרא בו ארור [משום שנקרא בה ארור], ומשום זה לא נברא בו העולם, אף על גב שאל"ף היא אות של סוד עליון. כדי לא לתת מקום לצד האחר שנקרא ארור, לא נברא בו העולם, ונתקן העולם בבי"ת, ובו הוא נברא.

בא ראה, פי אתה אבינו, משום שהעולם הזה נתקן ונברא בדרגה הזו, והאדם נברא בה ויצא לעולם. פי אברהם לא ידענו, שהרי אף על גב שבו קיים העולם, לא השתדל עלינו כמו שהשתדל על ישמעאל, שאמר לו ישמעאל יחיה לפניך. וישראל לא יפירנו, משום שכל הברכות שהצטרף לברך את בניו, השאיר לדרגה הזו לברך את כלם.

אתה ה' אבינו, שהרי אתה תמיד עומד עלינו לברך ולהשגיח עלינו, כמו אב שמשגיח על הבנים בכל מה שצריך להם. גאלנו מעולם שמך, שהרי אתה הוא גואל, שךך נקרא המלאך הגואל, וזה גאלנו מעולם שמך, שמך ודאי שנינו, אין מפסיקים בין גאולה לתפלה, כמו שלא מפסיקים בין תפלה של יד לתפלה של ראש, שצריך להראות שהכל אחד, והנה פרושה.

רבי יצחק ורבי יהודה היו יושבים לילה אחד ועוסקים בתורה. אמר רבי יצחק לרבי יהודה, הנה שנינו, שפאשר ברא הקדוש ברוך הוא את העולם,

עֲשֵׂה אֶת הָעוֹלָם הַתְּחִלָּה כְּמֹד
שֶׁהָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְהַכֹּל זֶה כְּנֶגֶד
זֶה, [כִּי לְרִוּחַ זֶה כְּנֶגֶד זֶה] וְהוּא כְּבוֹדוֹ
לְמַעַל וְלַמַּטָּה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּף זֶה וְדָאֵי,
וּבְרָא אֱדָם עַל הַכֹּל. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב
(ישעיה מוה) אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי אֶרֶץ וְאֱדָם
עֲלֶיהָ בְרָאתִי. אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי אֶרֶץ,
וְדָאֵי. מָה הַטַּעַם עֲשִׂיתִי אֶרֶץ?
מִשּׁוּם שְׂאֵדָם עֲלֶיהָ בְרָאתִי,
שֶׁהוּא קִיּוּמוֹ שֶׁל הָעוֹלָם, שְׂפִיחָה
הַכֹּל בְּשִׁלְמוֹת אַחַת.

פְּתַח וְאָמַר, (שם מב) כֹּה אָמַר הָאֵל
ה' בּוֹרָא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיחֵם רַקַּע
הָאָרֶץ וְצֹאצְאֶיהָ נִתֵּן נֶשְׁמָה לְעַם
עֲלֶיהָ וְרוּחַ לְהַלְכִים בָּהּ. הַפְּסוּק
הַזֶּה בְּאֵרוּחַ, אֲבָל כֹּה אָמַר הָאֵל
ה' בּוֹרָא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיחֵם - זֶה
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעַל
לְמַעַל, שֶׁהוּא בּוֹרָא הַשָּׁמַיִם,
וְהַתְּקִינִם תְּמִיד, בְּכֹל זְמַן. רַקַּע
הָאָרֶץ וְצֹאצְאֶיהָ - זֶה הָאָרֶץ
הַקְּדוּשָׁה, צִוּוֹר הַחַיִּים. נִתֵּן
נֶשְׁמָה לְעַם עֲלֶיהָ. (האר"י) זֶה הוּא
שְׁנוֹתָנֵת נֶשְׁמָה וְגו'.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הַכֹּל הוּא
לְמַעַל, שֶׁהָרִי מִשָּׁם יוֹצֵאת
נֶשְׁמַת חַיִּים לְאָרֶץ הַזֶּה, וְהָאָרֶץ
הַזֶּה לוֹקַחַת הַנֶּשְׁמָה לַתֵּת לְכֹל,
מִשּׁוּם שֶׁתְּהַקֵּר הוּא שְׂשׂוּפֵעַ
וְיוֹצֵא, הוּא נֹתֵן וּמְכַנֵּס נֶשְׁמוֹת
לְאָרֶץ הַזֶּה, וְהוּא לוֹקַחַת אוֹתָן
וְנוֹתְנָת לְכֹל.

בֵּא רָאָה, כִּשְׁבָרָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא אֶת הָאֱדָם, כִּנְס אֶת עַפְרוֹ
מֵאַרְבָּעָה הַצְּדָדִים שֶׁל הָעֵלָם,
וְעֲשֵׂה אֶת עֲצֻמוֹ בְּמִקּוֹם הַמְּקַדָּשׁ
לְמַטָּה, וְהַמְשִׁיף עָלָיו נֶשְׁמַת
חַיִּים מִבֵּית הַמְּקַדָּשׁ לְמַעַל.

וְהַנֶּשְׁמָה הוּא כְּלוּלָה בְּשִׁלְשׁ
דְּרָגוֹת, וְעַל כֵּן שִׁלְשֵׁה שְׁמוֹת הֵם
לְנֶשְׁמָה, כְּמוֹ שֶׁהַסּוּד הָעֲלִיּוֹן:
נֶפֶשׁ, רֹחַ, וְנֶשְׁמָה. נֶפֶשׁ, הַנְּהַ
פְּרִשׁוּהָ, שֶׁהוּא תְּחִלָּתָהּ מִהַכֹּל.

עֲלָאָה. וְכֹלָא דָא לְקַבֵּל דָא. (ד"א ציין זה בגין למהו דא
לקבל דא) וְאִיהוּ יְקָרִיָה לְעֵילָא וְתַתָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הִכִּי הוּא וְדָאֵי. וּבְרָא אֱדָם
עַל פְּלָא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה מ)
אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי אֶרֶץ וְאֱדָם עֲלֶיהָ בְרָאתִי. אֲנֹכִי
עֲשִׂיתִי אֶרֶץ וְדָאֵי. מָאִי טַעְמָא עֲשִׂיתִי אֶרֶץ,
בְּגִין דְּאֱדָם עֲלֶיהָ בְרָאתִי, דְּאִיהוּ קִיּוּמָא
דְּעֵלְמָא, לְמַהוּי כֹּלָא בְּשִׁלְמוֹת חַד.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה מב) כֹּה אָמַר הָאֵל ה' בּוֹרָא
הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיחֵם וְרוֹקַע הָאָרֶץ
וְצֹאצְאֶיהָ נִתֵּן נֶשְׁמָה לְעַם עֲלֶיהָ וְרוּחַ
לְהוֹלְכִים בָּהּ. הַאִי קָרָא אוּקְמוּהָ, אֲבָל, כֹּה
אָמַר הָאֵל ה' בּוֹרָא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיחֵם, דָּא
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא לְעֵילָא. דְּאִיהוּ בּוֹרָא
הַשָּׁמַיִם, וְאִתְקִין לִיהַּ תְּדִיר בְּכֹל זְמַנָּא. רַוְקַע
הָאָרֶץ וְצֹאצְאֶיהָ, דָּא אֲרַעָא קְדִישָׁא, צְרוּרָא
דְחַיִּי. נִתֵּן נֶשְׁמָה לְעַם עֲלֶיהָ. (האר"י) דָּא הוּא
דִּיהִבָּה נֶשְׁמָה וְגו'.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, פְּלָא אִיהוּ לְעֵילָא, דְּהָא
מִתְּפִן נִפְקָא נֶשְׁמַתָּא דְחַיִּי לְהָאֵי אֶרֶץ.
וְהָאֵי אֶרֶץ, נִקְטָא נֶשְׁמַתָּא לְמִיָּהֵב לְכֹלָא. בְּגִין
דְּהָהוּא נְהַר דְּנָגִיד וְנִפְיָק, אִיהוּ יְהִיב וְעֵייל
נֶשְׁמַתִּין לְהָאֵי אֶרֶץ, וְאִיהוּ נִקְטָא לֹוֹן וְיַהֲבָא
לְכֹלָא.

תָּא חֲזִי, כִּד בְּרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִיהַּ
לְאֱדָם, אֲכַנִּישׁ עַפְרִיָה מֵאַרְבַּע סְטְרִין
דְּעֵלְמָא. וְעַבְד גְּרַמִּיָה בְּאַתְר דְּמִקְדָּשָׁא
לְתַתָּא, וְאִמְשִׁיף עֲלֶיהָ נֶשְׁמַתָּא דְחַיִּי מִבֵּי
מִקְדָּשָׁא לְעֵילָא.

וְנֶשְׁמַתָּא אִיהִי כְּלִילָא בְּתַלַּת דְּרָגִין, וְעַל דָּא
(דף רד ע"א) תַּלַּת שְׁמֵהֶן אֵינּוּן
לְנֶשְׁמַתָּא, כְּגוֹנוּנָא דְרָזָא עֲלָאָה. נֶפֶשׁ, רֹחַ, וְנֶשְׁמָה.
נֶפֶשׁ, הָא אוּקְמוּהָ דְאִיהִי תַתָּא

רוח, היא הקיים ששולט על הנפש, והיא דרגה עליונה עליה לעמד עליה בכל פראוי. הנשמה היא הקיום העליון על הכל, ושולטת על הכל, דרגה קדושה, עליונה על כלם.

אלו שלש הדרגות כלולות בבני האדם, לאותם שזוכים לעבודת רבונם. שהרי בהתחלה יש בו נפש, והוא התקין הקדוש לתקן בו את האדם. כיון שבא האדם להטהר בדרגה הזו, נתקן להתעטר ברוח, שהיא דרגה קדושה ששורה על הנפש להתעטר באדם ההוא שזוכה.

כיון שהתעלה בהם, בנפש והרוח, ונכנס ונתקן בעבודת רבונם פראוי, אז שורה עליו נשמה, דרגה עליונה קדושה, ששולטת על הכל, כדי להתעטר בדרגה עליונה קדושה. ואז הוא השלם של הכל, שלם בכל הצדדים, לזכות בעולם הבא, והוא אוהבו של הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר להנחיל אהבי יש. מי הם אוהבי? אלו הם שבהם נשמה קדושה.

אמר רבי יהודה, אם כן, הרי כתוב כל אשר נשמת רוח חיים באפיו וגו'. אמר לו, כן הוא ודאי, שהרי לא נשאר בהם.

השלמה מההשמות (סימן ב)

כך אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו (בראשית ז). שאל רבי חייא את רבי אבא, אמרתם שנשמה לא נכנסת לכן אדם עד שמסתכל בעבודת הקדוש ברוך הוא, ואז תהיה לו אותה נשמה, ואמרתם שהנשמה היא קדושה מעלה על הכל. אם

מפלא. רוח, איהו קיומא דש'לטא על נפש, ואיהו דרגא עלאה עליה, לקיימא עליה בכלא כדקא חזי. נשמה, איהו קיומא עלאה על כלא, וש'לטא על כלא, דרגא קדישא עלאה על פלהו.

ואלין תלת דרגין, כלילין בהו בבני נשא, לאינון דזכאן לפולחנא דמאריהון.

דהא בקדמייתא אית ביה נפש, ואיהו תקונא קדישא לאתתקנא בה בר נש. כיון דאתי בר נש לאתדפא בהאי דרגא, אתתקן לאתעטרא ברוח. דאיהו דרגא קדישא דשריא על נפש לאתעטרא ביה בר נש, ההוא דזכי.

כיון דאסתלק בהו, בנפש ורוח, ועאל ואתתקן בפולחנא דמאריה פדקא איות. כדיון שריא עליה נשמה. דרגא עלאה קדישא, דש'לטא על כלא. בגין לאתעטרא בדרגא עלאה קדישא. וכדיון איהו שלימא דכלא, שלים בכל סטרין, למזפי בעלמא דאתי. ואיהו רחיקא דקדשא בריף הוא, פמה דאת אמר, (משלי ח) להנחיל אוהבי יש. מאן אינון אוהבי, אלין אינון דנשמתא קדישא בהו.

אמר רבי יהודה, אי הכי הא כתיב, (בראשית ז) כל אשר נשמת רוח חיים באפיו וגו'. אמר ליה, הכי הוא ודאי. דהא לא אשתאר בהו.

השלמה מההשמות (סימן ב)

כך אשר נשמת רוח חיים באפיו מפל אשר בחרבה מתו. שאל רבי חייא לרבי אבא אמרתם דנשמתא לא עיילא כבר נש עד דאסתכלת בפולחנא דקודשא בריף הוא וכדיון ליהויה ליה ההיא נשמתא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָה. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הקרב "ה" שלח לנו "תיבת נח" של הרשב"י עשהו "הגהר הקדוש" להצילנו מהמגפת הנורא!

המגפיקים זמורו פחד הגדוע.
אליו אינו קרא מושקליו פוחד.
גא, דאקרי ספר הזור, דאדו
פתיחת הו דמקפנשו פה לעינם
מוערי, ושבוע ממוקדמא, וקומנו
אחד מעיר, ועינם ממושקדה.
אביו, תבנו (שמות א) כל הבן
הילוד הלאורה תשלימוהו, ודא
אורה תספרא גא.

(זהו הילד ג' דה קלנו, בנימא מהמא).
(ועינע תפני זור קדש דה עוב עמוד
ד', וכתבמות המוציא לאור תפני זור
מוקדמא, וכן ד' רביעי המיל"ק הרב משה
קורדובורו, דע את אילני אברה, "א").

התפסח ל' הייע לא קרא עצה תפסל עזרת מוכס וקראל, אלא תפסדו "זהוה הקדוש" תפני ללא תפסדו, שפכה "זהוה הקדוש" תפסל כל זמורת וקרב וזמארי
מרכוזים, וזילי, בייחת רבי שמעון בן יוחאי נשכר ענן המבר, ובעד בייחת אזי תמנה הזמנה תפני, ונכוצה שבירות רבי שמעון בן יוחאי עשוהו עניו וזמור
שכסורה נעשה הורה, אשר מן כליה כל השעשע רבא נשפסדו, פמנפרי בומפונם, ואז נחשב זה לכתיבה בלילית לכל ישראל, עד שבפוח תפסל לא יצטרך אלא
זי איהו (זהו שפאמרי, לישועה בן כוכי), כי לא תפסון מצאו תמנפסדו לאתלפנו מן הודו לתפסדו מן הוצאפסכס אלקי יערי אה... **כל מי שישתדל פחד מוקדמא פחד לא**
התפסדו אחרת וזמנו תפסל מסיבה, וזמאמרי כי ספרי הזור נעשו אחריו (אחרי רשב"י), וזיע שפד מן שיתפסדו בן וקרא שפורה מן המספדא אוקרא, עד שלא יצטרך
לי (באחריות תפסדו) אלא יציאנה, ואחריו פחד תפסדו ענצא פוה, והאמרו כי תפסדו דודו הוא, כי הוא תפסדו מסיבה, (הכתיבה פאפירוס, וזאת פחד הזמור).